

BOEK FICTIE

Kleine Caesar

Vlakke karakters in nieuwe roman Wieringa

Tommy Wieringa:
Caesarion
(De Bezige Bij)

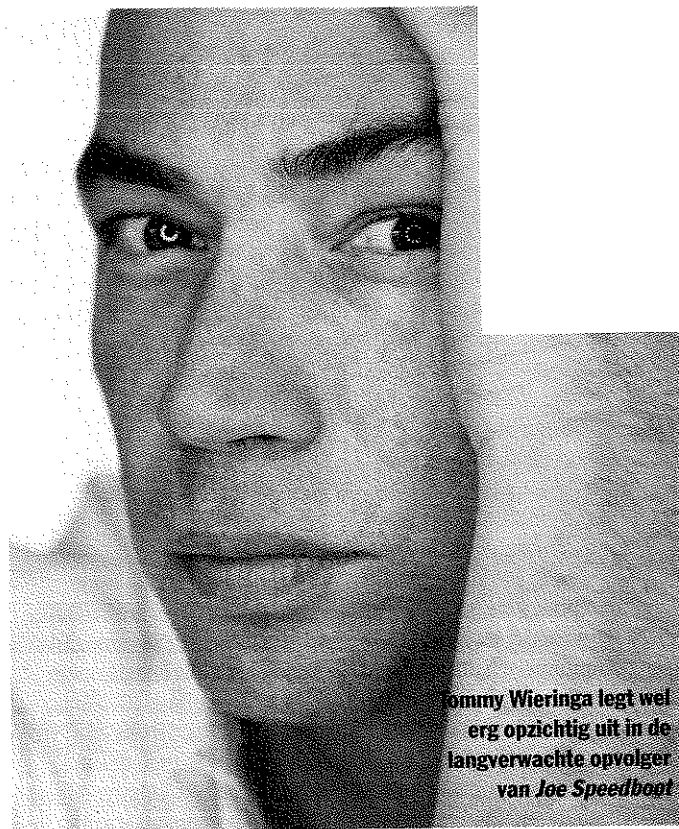
Ludwig Unger heeft het niet getroffen met zijn ouders:

vader en moeder zijn egocentrische rotzakken. Zijn vader, de internationaal bekende Duitse kunstenaar Bodo Schultz, nam de benen. Zijn Nederlandse moeder is een verzenuwde vrouw met nogal wat lijken in de kast. Eén daarvan is haar verleden als porno-actrice. Als Ludwig als puber haar films onder ogen krijgt, is het slechts een kwestie van wachten op een denderend oedipuscomplex. Erg subtiel is Tommy Wieringa niet in zijn nieuwe roman *Caesarion*. Wieringa katapulteerde zich in 2005 naar de top van de bestsellerlijsten met *Joe Speedboot*, een puntgave roman over de opkomst en ondergang van een jongensvriendschap, gezet tegen het decor van een benaamd Hollands dorp. Nu is er dan een opvolger, eindelijk.

Toegegeven, als je werk is vergeleken met de vroege John Irving, is het niet makkelijk met iets nieuws te komen. Maar *Caesarion* is wel erg halfbakken. Mooi van taal, maar zo duidelijk een constructie dat de personages vlak overkomen, eerder als schema's dan als mensen van vlees en bloed.

Wieringa lijkt het niet erg te vinden dat zijn bouwwerk door het resultaat heen schemert, integendeel. Hij legt graag uit, te graag misschien. De link tussen de titel en zijn onderwerp bijvoorbeeld. *Caesarion*, 'kleine Caesar', is

Tommy Wieringa legt wel erg opzichtig uit in de langverwachte opvolger van *Joe Speedboot*

TOMMY WIERINGA

Na drie romans brak Tommy Wieringa (1967) in 2005 door met *Joe Speedboot*. Het boek werd onder meer in het Hebreeuws en Koreaans vertaald. Wieringa hield een verfilming tegen, omdat hij het script onder de maat vond.

niet zomaar een koosnaampje dat zijn moeder voor Ludwig verzint, het was de spotnaam voor de echte zoon van Cleopatra en Julius Caesar. Net als het echtpaar Unger-Schultz dachten zij dat een kind de optelsom van twee talenten zou zijn, maar niets bleek minder waar. Ludwig leeft zijn moeders droom, is opgeleid als pianist. Zijn moeder ziet hem de Europese concertzalen bespelen, een carrière in de culturele bovenwereld, eindelijk. De jongen eindigt echter als barpianist, *My Way* pingelend. Ludwig lijkt maar niet van zijn ouders af te komen, er komt in elk geval geen eind aan de manieren waarop ze hem te schande maken. Zijn moeder pakt haar pornocarrière weer op, zijn vader laat prestigieus werk onafge-

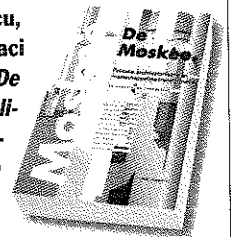
maakt en legt zich toe op 'explosieve kunst'. Alleen door een 'kosmisch abattoir' te scheppen, kan hij een statement maken, vindt Bodo Schultz. En dus blaast hij ergens een stuk regenwoud op.

De drang om dingen te laten exploderen doet denken aan dat andere ontplofferige personage, de messiasachtige Joe Speedboot. Het is verleidelijk om parallellen te zien, maar eerder dan een vervolg, is *Caesarion* een afscheid. In *Joe Speedboot* komen de personages het dorp Lomark bijna niet uit, in *Caesarion* zijn de personages op drift en wordt de halve wereld afgereisd. Ludwig steekt al zijn tijd in het redden van zijn moeder. Als ze ongeneeslijk ziek blijkt, gaat hij voor haar zorgen. De beschrijving van haar ziekbed is ontroerend en het minst geforceerde deel van het boek. De sprankelende taal die ook in de rest van de roman ruimschoots aanwezig is, wordt hier ingezet met een duidelijk doel. Het voelt in elk geval heel wat authentiekere dan de passages over Ludwigs vader, die zelfs na lang weerzien met zijn zoon maar niet deugen wil. Irene Start

media-aandacht voor haar gijzelingsverhaal: eind 2008 wilde ze een reportage maken over de Taliban in Afghanistan die net Franse paracommando's hadden vermoord. Haar journalistieke gretigheid kwam De Rijke duur te staan. Ze werd ontvoerd en bracht zes dagen door in een unheimisch landschap. Haar verslag is niet gespeend van zelfkritiek, de dreigende kidnapping door de concurrerende Taliban is spannend leesvoer. Het opmerkelijkste is niet de verkrachting door de later vermoorde commandant Ghazi Gul, maar het amateurisme van de ontvoerders. Op het moment suprême ruilen ze spijkerbroeken en raken ze losgeld kwijt. Irene Start

BOEK NON-FICTIE

Ergün Erkoçu, Cihan Bugdaci (redactie): *De Moskee. Politieke, architectonische en maatschappelijke transformaties* (NAI Uitgevers)

Volgens het voorwoord moet dit boek bijdragen aan het 'islam-versus-het-Westen'-debat. De samenstellers beperken zich tot de interessante discussie over de moderne moskee, en dan vooral het uiterlijk ervan. Ergün Erkoçu bedacht in 2003 de Poldermoskee, een met grasdak en windmolens getooid gebouw. Verschillende 'deskundigen' geven hun mening. Zo vraagt Frits Bolkestein zich af wat mooier is, de gotische kathedraal in het Franse Chartres of de Masjid-i-Juma in Esfahan, Iran. Architect Wilfried van Winden verdedigt nog maar eens zijn conservatieve ontwerp voor de Essalam-moskee in Rotterdam. Ingrid van der Chijs

THUISBEZORGD: BESTEL BESPROKEN BOEKEN BIJ WWW.BOOX.NL